

Mézes Mihály

Boldog Rozália elmondása szerint

Megmondom én, tévedtem, amikor azt gondoltam magamban, hogy Mézes Mihály csupán egy szépen hangzó, beszélő név. De tévúton jártam akkor is, amikor először hallottam a Rózsínál és az asszonyi képzelet paraszsa, önkényes játékának hittem. Kezdetben Moholon sem mondott ennél többet, mint most neked, de kevesebbet sem!

Az ásítozó falubelieknek, de még az áporodott szájú szomszédomnak, a Grófnak sem mondott mást, mint most nekünk. Nem jelentett e furcsa név hosszú időn át semmit. Ha igazán őszinte akarok lenni magamhoz, eleinte csak a semmit jelentette. De ezt a semmit később már a Bátyó disznószaros mázsáján is mérni lehetett!

Mert ahogy egyre sűrűbben szólígtatták, úgy egyre édesebben, ragadóssabban nyílt a száj e névnek. Mintha a faluban örökké csak Szent György napja volna, és napról napra búcsút tartanánk, ahol ingyen osztja Beszím is a törökmézet. Lyukas fogainkba ragadt e név, sehogyan sem tudtuk kipiszkálni, de nem is erőltettük, csak hagytuk, hogy szép lassan kioldódjon. És végtére is be kellett látnunk, igen jó dolog az, ha rövid időre is, hogy közel kerülhetünk a Teremtőhöz, hasonlónak lehetünk hozzá, hiszen nevet adhatunk a feneketlen semminek.

Így történik meg, hogy még akkor is közénk furakszik ez a semmi, amikor a diófa hűvösében olyan szorosan ülünk egymás mellett az asszonyokkal, hogy az izzadságtól összetapadnak karjaink. Pedig halkán sutogunk, mintha imádkoznánk, de meghallja azt is. Azután ma már olyan biztonsággal támaszkodnak a nevére káromkodás közben a férfiak is, mint a szépen terített vasárnapi ebédlőasztalra. A Micikhez hasonló csalfa asszonyok pedig fénylő, nyálas szájszájlellyel mélyen sóhajtoznak utána. Szombatonként a lakodalmas sátrakról már délután lebegő lufikat szaglatnak

a részeg vendégek, szívják tüdőre a héliumot, így ordítazzák a magasba. A Sanda gyerekek, mint a farkuknál lógatott kismalacok, csak az ő nevét visítják. Rohannak, és útközben kirugdossák a kezek alól hazafelé reszkető görbebotokat. Siratóasszonyaink a halottak fülébe, még ha csak titokban is, de ezt az egy nevet súgják.

Mézes Mihály.

Mit is tehetnénk? Egyszer mosolygunk, másszor sírunk, majd integtünk a semmi arcába. Észrevétlenül, de mára olyan közel került mindenkihez, hogy ha forró estéken koszos kezét váratlanul a vállunkra teszi, már azon sem lepődünk meg.

Nem szól, csak szorít.

Mintha csak ő, Mézes Mihály tudná a faluban egyedül, hogy a szó mindig elválaszt, az érintés pedig egyesít.

Pici, a kuracfalusi harcművész és vámpír azt mondja

Kiszíloom a szíved, brate! Hallod, hallod-e, bre? Mit gondósz te rúlam, hogy én nemtom ezt a méhviaszt? Pici, a katanás mindent tud ittend a kuracfaluba, oszt én őszintén tudom, mer a harcos út egyenes bre. Ajde, őszintén legyek vagy ne legyek neked ittend? Lenyilatkozom, oszt megmondom az összes őszintét. Különben is az élet úgy zajlik, hogy megy. Aztán meg visszagyün, oszt lesújt. Oda-vissza pesketransz. Innést kaptam a saját nevem is, az életbü, Pici a helyi lesújtó, instans harcművész és vámpír vagyok egyben. Mer én sújtok oszt elvágom a torkát annak a méhviasztosnak, oszt a szratykás udvaron panírozom be a fejít, mint ahogy látod a Kill Billbe. Szoktam gyakoróni a lesújtást, amikó vágni kő a tyúkokat, engem hínak. Rámpittyegnek, hogy pitty-pitty, oszt mán aznap ott vagyok. Úgy vágom el, hogy ott marad a helyin egy darabig, mint a Kill Billbe, észre se veszi, pedig má el is van válva tüle a feje. Ülünk oszt kávézunk a gazdáva, azok meg lépkenek, kapirgálnak tovább. Fut a vér fő-le, mintha semmi se lett vóna. Csak akkó csúsznak le a helyükrü a tyúkfejek, amikó egy marék kukoricát dobok közójük. Nyúlik le a fosos udvarba a kukoricáé, oszt mán vissza se gyün a helyire. Akkó van ám pánik, amikó lentrü látja magát, fej nékü lépkeni.

Kiszíloom a szíved, brate! Azé ez nem lávsztori meg *Mindörökké szerelem*, ez ittend faludzsungel! Mer nem jó, hogy mindenki úgy gondója, ahogyan eddig hitte bre. Mer ide, kuracfalura hős kő bre! Pengeéles Kill Bill. Mer itt van ez a dög, akirü kérdező. Lehet az embernek bárakármicsodája,

ha nincs meg a boldogsága. Oszt az köztudottan régóta nincs, tudod, de neki se, mióta én rajta vagyok. Ajde, ha adsz nekem egy tüzet, akkó azt efoganám. Mer előbb rágyútok.

Na, ha belépek az adai útru a Zanzibárba, ódalamon a katanáva, megmaradok a mozdulatlan bölcsességben. Nem hadonászolsz összevissza rögtön a pengével, mer mindenkinek szmétál a gúzsva. Leülök. Közben ülök. Miért pont oda mék? Azé, brate, mert épp ott sejtettem, de tőlem emehetünk a Montréalba is, a polyákhoz. De bárhová mék, mindig utánam gyün be. Ezé kő figyelni a mozdulatlan bölcsességben. Ajde figyelj te egyáltalán rám?

Kiszíloom a szíved, ha nem figyelj, brate! De kiszíja ő is!

Mer nem tudjátok ám, hogy mindig itt van résen. Hátúrú gyün, oszt mán szembe is van. Nem visz el sokat, csak valami apróságodat, de azt sokszó, a szemtelen tulipántiprója! Végin má azt veszed észre, hogy anynyidat hord el, hogy má nem is vótál. De honnést is tudnád te, aki nem ülté börtönt, nem harcótá Vukovárt, mint a Pici. Tehát, hogy véglegesítem a dógokat, nem lesz ám csak úgy ottand nála mindenünk brate. Majd ráordítok én, mielőtt a penge villan. Nem hazudol! Mrš! Adod-e vissza mindenkinek amit evitté! Mrš mamu ti...!

Kiszíloom az összes szíved bre, mint a fürjtojást! Maradj mos mán csenbe! Na bre, ajde most má többet ne kérdezz, mer még megidézzük, oszt te összevissza vagy ittend!